

Čís. 7092.

Domáháno-li se na obci náhrady škody z nedostatečného uschování vyklizeného nábytku, jest pořad práva přípustným, pokud se žaloba opírá o schovací smlouvu, nepřipustným však, pokud se opírá o opatření obce podle zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 25. května 1927, R I 339/27.)

Žalobkyně domáhala se na žalované obci v Čechách náhrady škody, ježto žalovaná obec řádně a účelně nepřevezla a neuschovala nábytek patřící žalobkyni, a opírala žalobní nárok jednak o to, že žalovaná obec se uvolila dobrovolně uschovati nábytek, jednak že odpovídá za tuto škodu podle zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. Námitce nepřipustnosti pořadu práva soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud námitku zamítl. Důvody: Pro otázku přípustnosti pořadu práva přichází především v úvahu, z jakých okolností žalobkyně svůj nárok odvozuje a zdali se jedná o soukromoprávní či veřejnoprávní poměr. Při tom dlužno přihlížeti v první řadě k přednesu žalující strany v žalobě, pokud se týče při ústním jednání. Žalobkyně zmiňuje se ovšem v žalobě o tom, že žalovaná strana má za škodu na nábytku žalobkyni způsobenou ručiti i podle zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n., ohledně něhož v rozhodnutí sb. Vážného čís. 4154 jest vysloveno, že se tu jedná o nárok z veřejnoprávního poměru. Avšak podle tvrzení žalobkyně uplatňuje se v žalobě nejen tento důvod, nýbrž přednesla žalobkyně výslovně, že žalovaná obec jest zodpovědná i proto, že vzala na sebe předčasné a dobrovolné uschování nábytku dříve, než došlo k nucenému soudnímu vyklizení z bytu a vysvětluje žalobkyně to v odstavci 2. a 3. žaloby v tom smyslu, že starosta obce, radní a člen obecního zastupitelstva k ní přišli a jí činili nabídku, že vyklizení pro žalobkyni bude bezplatně provedeno, vystěhuje-li se ihned a že jí žalovaná obec k přesídlení do Ž. bezplatně poskytla povoz. Nehledíc k tomu, že v rozhodnutí sbirky Vážného čís. 4834 prohlašuje se pořad práva za přípustný i k uplatňování náhrady škody na obci pro nedostatečné uschování vyklizených věcí, jež jí byly dány v úschovu na základě zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 86 sb. z. a n., nemůže býti popřeno, že se v žalobě žalující stranou tvrdí smlouva o uschování po rozumu § 957 až 970 obč. zák., a nelze tvrditi, že žalovaná obec zde vystupuje jako vykonatelka místní policie, o níž mluví § 37 obecního zřízení, zvláště když žalobkyně vůbec netvrdí, že žalovaná opominula povinnosti, jež jí ukládá zákon o místní policii. Žalobkyně domáhá se proto náhrady škody i z důvodu čistě soukromoprávního a náleží rozhodnutí o tom soudům povolaným k tomu podle § 1 j. n.

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení potud, že obnovil usnesení prvního soudu, pokud se žalobkyně domáhala náhrady škody, vzešlé jí opatřením obce podle zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51

sb. z. a n.; naproti tomu potvrdil napadené usnesení, pokud se žalobní nárok opíral o dobrovolné vzetí nábytku žalobkyně v uschování žalovanou obcí.

D ů v o d y:

Pro otázku přípustnosti pořadu práva jest, jak správně poznal rekursní soud, rozhodujícím znění žaloby a přednes žalující strany. Podle tohoto přednesu domáhá se žalobkyně na žalované obci náhrady škody, kterou jí prý způsobila na nábytku nedostatečným jeho uschováním, převzavši jej v úschovu jednak dobrovolně a předčasně, jednak podle zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. V prvním případě tvrdí žalobkyně schovatelskou smlouvou, porušení závazku z ní plynoucího podle §§ 957 až 970 obč. zák., tedy soukromoprávní důvod závazku, o kterém dlužno rozhodovati pořadem práva před řádnými soudy a jest tudíž v tomto případě příslušnost soudu odůvodněna. V druhém případě jde o náhradu škody vzešlou žalobkyni z působnosti obce v oboru veřejnoprávním (bezpečnostní policie), o které mohou rozhodovati pouze úřady politické, jest tudíž pořad práva v tomto směru vyloučen. Otázku, zda žalovaná obec skutečně uzavřela se žalobkyní schovací smlouvu, čili nic, nelze řešiti již v tomto období sporu, kde jde pouze o zjištění příslušnosti, nýbrž na základě provedených důkazů teprve rozsudkem ve věci samé a jsou tudíž vývody dovolací stížnosti v tom směru předčasné.

Čís. 7093.

Předpis § 180 notářského řádu nevztahuje se k vydobytí poplatků notářů za sepisování soukromých listin. Odměny notářů za podání k úřadům se neupravují podle § 179 not. řádu.

Pokud nelze povolití exekuci podle exekučního řádu na základě usnesení, upravujícího v nesporném řízení poplatky notářů.

(Rozh. ze dne 25. května 1927, R I 377/27.)

Na základě usnesení sborového soudu první stolice, jímž byly upraveny notářské poplatky podle §§ 179 a 184 not. řádu, domáhal se notář k jich vydobytí povolení exekuce. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. **D ů v o d y:** Usnesení sborového soudu první stolice, jímž byly podle § 179 not. ř. určeny poplatky notáře, není exekučním titulem ve smyslu exekučního řádu, neboť se jím nezavazuje odpůrce k plnění, nýbrž určují se jím pouze notářské poplatky co do výše. § 180 not. ř. stanoví, že vymáhání poplatků notáře určených soudem děje se podle předpisů o dobývání poplatků za soudní úkony. Neplatí proto ani podle § 180 not. ř. pro vymáhání těchto notářských poplatků předpisy exekučního řádu, nýbrž předpisy § 104